

det kgl. biblioteks besiddelse værende håndskrifter og gøre indstilling om, hvilke af disse der afgives til den islandske arnamagnæanske stiftelse i medfør af bestemmelsen i § 2.

Indstillingen forelægges statsministeren, der efter forhandling med den danske og islandske undervisningsminister træffer endelig afgørelse i begge spørgsmål.

Statsministeren træffer ligeledes bestemmelse om, at *en passende del af legatets kapital overføres til Islands universitet* samtidig med beslutningens iværksættelse.

Endelig bestemte § 4, at den danske regering bemyndigedes til at afslutte en overenskomst med Island om overgivelsen af de pågældende håndskrifter, jfr. folketingsbeslutning om afslutning af en traktat mellem Danmark og Island om overførelse af dele af Den arnamagnæanske Stiftelses håndskrifter til forvaring og forvaltning af Islands universitet, side 468.

I det traktatudkast, som ledsagede forslaget til folketingsbeslutning, indeholdtes bestemmelser om den nærmere fremgangsmåde ved afleveringen, om tilbageholdelse i en årrække i Danmark af håndskrifter af betydning for udarbejdelse af den oldislandske ordbog og om gensidig lån af håndskrifter til brug for den videnskabelige forskning. Det udtaltes endvidere i udkastet, at Islands regering ved traktatens undertegnelse betragter *spørgsmålet om overførsel til Island af i Danmark beroende håndskrifter og andre nationale islandske mindesmærker af enhver art som endeligt afgjort.*

Ved lovforslagets 1. behandling gav *Alsing Andersen* (S) varm tilslutning til lovforslaget og det samtidig behandlede forslag til folketingsbeslutning. Forslagene var udtryk for en retfærdigheds-handling over for det islandske broderfolk og ville yde et bidrag til øget nordisk samfølelse.

Ib Thyregod (V) udtalte, at der i venstre var en vis sympati for at yde Island en gave i form af islandske håndskrifter, men det burde klart slås fast, at det var en gave, og at der ikke var tale om et islandsk retskrav. Det var imidlertid den almindelige opfattelse inden for venstre, at forslagene var uheldigt formuleret og forhastede. Den samme opfattelse havde man af regeringens fremgangsmåde i denne sag. Venstre mente, det havde været rimeligt at høre, hvad oppositionen mente, inden man fremsatte disse forslag, men regeringen havde end ikke ladet sagen forhandle i det udenrigspolitiske nævn.